

ДЕЛИЯН МАРИНОВ
САМОТАТА НА ВЯТЪРА

chitanka.info

САМОТАТА НА ВЯТЪРА^[0]

Летният задух беше продължил прекалено дълго. Седемдесет и седем дни без никакви валежи.

Тогава небето почерня и хвърли сянка върху стелещите се под него ниви, гори, села и градове. Облаците от Северозапада се скупчиха и започнаха да си ръмжат един на друг.

И от мрачната им среща се прероди той — вятърът.

Спусна се бързо и стихийно надолу по спирала и извивайки се, започна своя поход.

Първоначално с по-слаби темпове. Искаше да разгледа надълго и нашироко как вървят нещата...

*Долчинка с обрасли и необработени ниви. Разрушена мелница.
Пресъхнала река. С мръсно корито.*

След нивите се мержелееха петнадесетина къщички, струпани на едно — като малко селце. Вятърът се промъкна хищно между първите две.

*Пуст площад, със строшена на две статуя, някога
изобразяваща велик войник. Изгорял трафопост. Накъсани жици.
Обърната каруца. Потънала в бурени. Сгради с изпочупени прозорци...*

Вятърът не мярна жива душа в селото. А някога то беше китно, пълно с деца, гонещи се или съсредоточени в различни игри. Вятърът

си спомняше и мъжете, които изваждаха пейки и маси в центъра, играеха карти и пиеха бира, заедно с жените си, които пък се събираха и клюкарстваха. Тези дни бяха изгубени още преди двадесет години.

Вятърът влезе в един селски двор, чиято ограда отдавна беше съборена.

Салкъми и троскот. Изсъхнал ствол на бяла череша. Разхвърляни строителни материали и пластмаси в тревясали дворове. Порутена кучешка колибка с празен синджир. Паднал свод. Пустии ясли с пресъхнали корита и спечена, напукана тор. Стара селска къща. Изтръгната от пантите врата...

Вятърът се спря на входа и се замисли дали да не надзърне какво има в къщата. Изглеждаше така, сякаш обитателите ги няма отдавна. Той обаче беше любопитен. Ето защо нахлу вътре.

Леглото беше преобърнато и изтърбушено. По пода се търкаляха цървули и смачкани обувки. Разпран дюшек се стелеше от средата на помещението до притворената врата в другия му край.

Вятърът изсъска и проникна с гръм и трясък в следващата стая.

Почти гола маса. Върху нея — изсъхнала люта чушка. Буркан, наполовина пълен със сол. Празна пластмасова бутилка от минерална вода...

Беше я съборил при едно от предишните си посещения...

Печка с цвят на изгорял въглен. Съборен кюнец. Крив дървен стол с постлана кърпа върху него. Прозорци, облепени с вестници.

Вятърът излезе през единия от откренатите прозорци и продължи през селото.

Празен кладенец. Ръждясали метални кофи. Още една преобърната каруца...

Спря за миг. После подуха още малко. Колко години бяха минали, а селото си стоеше все така потънало в руини и безмерна скръб.

Която усещаше изцяло.

Започна да вие. С цялата си мощ.

След селото се разстилаше широколистна гора, но отдалече личеше, че е рехава и няма да спре устрема му...

Няколко стари бука. Самотен горски, полегнал до един от тях. Десетина изсъхнали от летните жеги дръвчета. Четири камиона. Едри брадясали мъже. С брадви. Рухнали дъбове. Подплашени фазани. Още рухнали дървета — този път клен и ясен. Белеещи се дънери. И още стволоче, чакащи участта си.

Вятърът се смръщи и смени посоката си. Мина обратно през мястото, където браконьерите сечаха безразборно, и се насочи към горския. Там засили устрема си. Мъжът се събуди. Вятърът се надяваше той да чуе браконьерите и да се насочи натам. Горският обаче само сви рамене и задряма отново. По лицето му се четеше блаженство. Явно знаеше за сечта, но това не го безпокоеше. Вятърът се обърна и се втурна отново към браконьерите. Там се засили, така че да разклати клоните на дърветата.

Бурята беше призвана. Изсъхнали клони започнаха да се отчупват и падат, а мъжете, намиращи се под тях, се разбягаха в различни посоки. Вятърът продължаваше да се напъва до краен предел. Скоро бяха призвани облаците, които се скупчиха над горицата и тогава техният син-бунтар, отделил се от висините, за да слезе и вилнее, им даде знак да освободят насъбраната влага. Трябваше да накажат нашествениците.

Уплашени и тичащи хора. С изкривени от объркване и яд гримаси. Запален камион.

Вятърът реши да поостане няколко часа в гората, в случай че браконьерите се върнат. Отпрати облаците, след което постоя и подуха, само че по-леко. Трябваше да си почине малко. Бе едва в началото на пътешествието си.

Няколко часа по-късно, вятърът се спря в една спокойна долчинка. Бе обиколил над десет села, от които девет бяха напълно празни. В десетото имаше три баби и един дядо, които даже не му обърнаха внимание. Едно време, когато вятърът идваше, те бързаха да приберат животните, да затворят врати и капаци на прозорци. Да се изпокрят.

Сега вече животни нямаше, къщите бяха порутени.

Облаците отчаяно искаха да изляят дъжда си, но вятърът ги беше спрял.

Празният поглед на една от бабите, зареян в избледнели черно-бели снимки, го накара да прояви милост. Затова тук успокои хода си. Продължи да се движи бавно и отмерено. Не че така му обръщаха внимание. За тези хора, изгубили почти всичко, той беше просто досадният вятър.

Чудеше се, като дойде зимска, как ли ще ги завари...

Реши да обходи долчинката, без да мисли за черното бъдеще. По-черно от следващите го облаци.

Десетина овчици. Мършаво псе с изплезен език, лаещо подире му. Овчар, облечен в дрипи. С кавал в уста. Полегнал върху кърпена мешка.

Вятърът духна по-силно и събори калпака му. Обичаше да се шегува с овчарите. От своя страна, мъжът вдигна и намести калпака, погледна към задаващата се буря и започна да свири на кавала.

Мелодията запълни долчинката. Вятърът се заслуша. В нея имаше същата онази печал, която видя в селото. Странно, но му хареса. Каква красота имаше в меланхолията!

Тихото поле с овчиците и пандурът, който свиреше на кавалчето си. Вятърът намали напора си, за да послуша извиващата се мелодия.

Облаците, чакащи заповедта му, стояха отстрани, гърмящи и святкащи.

Вятърът обърна посоката си и ги изтласка на запад.

Щеше да пощади бедния пастир и малкото овчици.

Мелодията на кавала обаче продължаваше да го преследва. Тя вече се носеше с него, беше втъкана в него... А спомените започнаха да се надигат в течението му.

Същото поле... множество хора. Пейка, маси, столове. Бурета с вино. Животни, деца. Кавалджии, гайдари.

Да, песента на гайдата. Тя отваряше небето и караше боговете там да надникнат към земята.

Как му липсваше тази музика само!

Вятърът започна да чувства как устремът в него се надига. Заедно с омразата.

Към хората, изоставили тези земи, някога символ на щастие и благоденствие.

Колкото и да скиташе из Северозапада, щеше да види все същото, с малки изключения. Оттук нататък посоката му беше само една...

Градът се разстилаше по целия хоризонт. Огромна равнина от къщи, блокове, фабрики с комини, димящи във въздуха...

Вятърът беше изминал достатъчно километри, за да събере още и още облаци. Сега приближаваше огромната столица. До него бяха другите ветрове. Неговите братя. Всички — родени и сплотени, но не само от летния мор.

Този път в тях имаше насъбрани тъга, омраза и желание за отмъщение.

Покрай него фучаха събратята му. Някои избързваха и се хвърляха в столицата без предупреждение. Диви и безкомпромисни. Други изчакаха да се насъбере по-голямата вълна. Встрани от тях чакаха и облаци. Сбрани в едно, те образуваха огромен черен воал, който не пропускаше дори слънчевата светлина.

Слънцето не беше допуснато на този сбор. Няколко дена лъчите му нямаше да погелят човешки същества отново.

Ето че гибелната вълна се зароди. Вятърът се насочи към нея и се сля с останалите. Сега те вече бяха едно цяло. Някои от събратята му също носеха мелодии със себе си. Тук, в целия въртоп от ветрове, споменът успя да оживее. Музиката се извиваше, но така, че само ветровете да я чуват. Хората от столицата нямаше да я доловят. До тях щеше да достигне само ревът и свистенето на урагана.

Въртопът се завихри и изду до краен предел, след което се освободи по посока на стаените, вече очакващи бурята, хора и сгради.

Ветровете беснееха по улиците. Чупеха прозорци, събаряха дървета, обръщаха всичко по пътя си. Отдавнашен беше ядът им. Все го таяха, с надеждата да не се налага да го освобождават, но нямаше кой друг да отмъсти, освен тях.

Част от ветровете от въртопа се насочиха към дима от фабриките и го разсяха. А от Северозапад продължаваха да идват още и още ветрове, включващи се в битката. Нямаше гори, които да ги спрат. Хората отдавна ги бяха изсекли.

Всички се изпокриха. Улиците опустяха...

Вятърът, редом със събратята си, изпитваше задоволство. Щяха да върлуват няколко дена. Затова им трябваша почивки. Ето защо дадоха сигнал на облаците.

Тогава небето се отвори, за да могат хектолитрите насъбрана вода да се изсипят. И докато столицата се давеше от насъбираната водна маса, ветровете се изтеглиха над равнината до нея, за да починат и да начертаят плана си за действие нататък.

Десет дена продължи гигантската буря над столицата. Въртопът рушеше всичко, което успееше да докопа. Накрая облаците се събраха, поклониха се пред величествената Витоша и се обърнаха на изток.

Имаше още гняв за събиране. Още села и човешки съдби за отмъщаване.

Имаше още градове за рушене, които трябваше да станат отражение на онези безлюдни места, които бяха обrekli.

Откакто светът светува, ветровете обичаха да пътешестват. Обичаха да разнасят истории, смях, музика, веселие. Тези години обаче бяха отминали. Бяха запечатани в едни други времена, далеч, далеч в миналото.

Сега единственото, което се носеше с тях, беше печал.

Беше време за отплата. Време на безумие.

Защото ветровете се чувстваха безмерно самотни.

Липсваше им човекът. Истинският човек, неподправеният.

Дали бурите щяха да отмият цялата мръсотия от лицето на цивилизацията?

Или щяха да се изхабят, докато отмиват безкрайния срам...

[0] Отличен с 3-то място на националния конкурс „Яна Язова“, Лом, 2015 ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.